№ 9. КИЇВ, ТРАВЕНЬ 1950 р. РІК ВИДАННЯ X ЦІНА 1 КРБ.

П е р е ц ь

Мал. БЕ-ША

ДИВЛЯЧИСЬ КІНОКАРТИНУ «ПАДІННЯ БЕРЛІНА»

— Господи боже наш! Як ми не старались і такий кінець...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ЛЕВ'ЯЧА ДОЛЯ
або

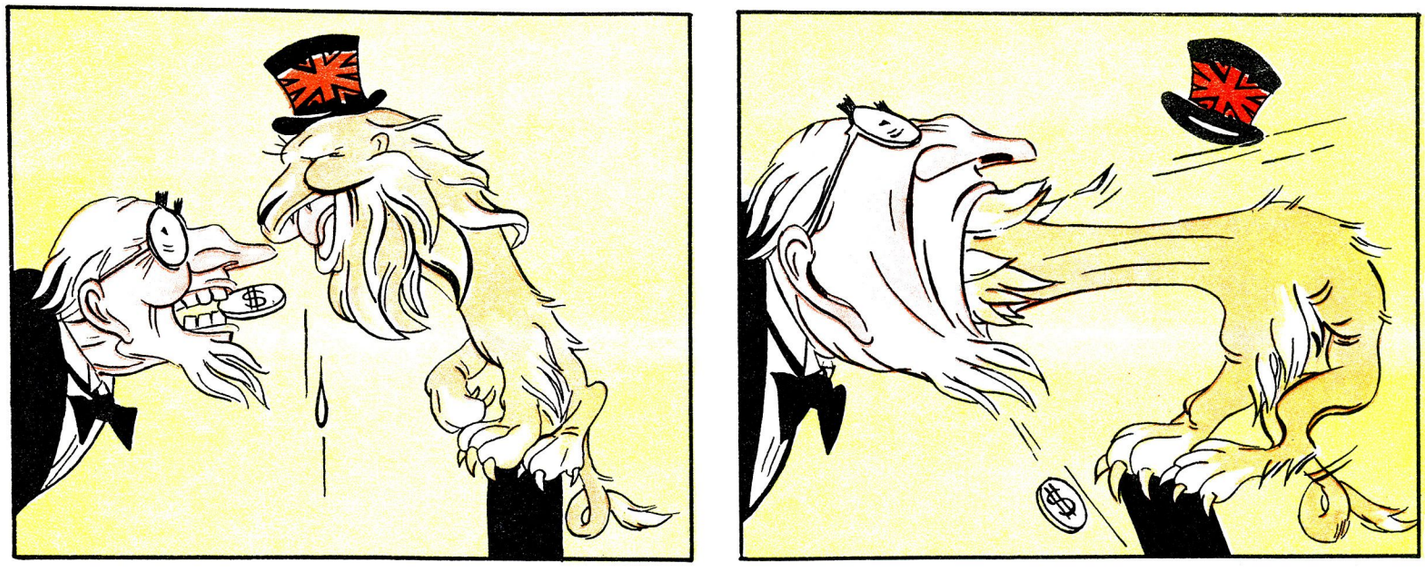

СУМНИЙ АТРАКЦІОН НА АНГЛО-АМЕРИКАНСЬКІЙ АРЕНІ

Здоровенькі були!

ЛИСТ ГОЛОВІ ПРАВЛІННЯ КОЛГОСПУ ІМ. ЛЕНІНА, СМОТРИЦЬКОГО РАЙОНУ, КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКОЇ ОБЛАСТІ, А. Г. ДУДНИКОВІ.

Здоровенькі були, Андрію Григоровичу!

Як же так можна, шановний? Га? Побудували розкішний чотирикімнатний будинок, поселились у ньому, бучно відзначили новосілля, а про мене — й не згадали! Неначе я Вам хату пересидів би! Чи що!

А мені дуже хотілося побути на цьому торжестві! Який я тост був приготував, коли б Ви знали! Хотів, було, без запрошення пожалувати в світлиці Вашого розкішного особняка, та, згадавши стару мудрість, що непрошений гість — гірше татарина, відмовився від свого наміру. Але повірте на слово, я не відмовився від наміру зробити Вам приємність. Я не з того десятка, що платить невдячністю за невдячність. От послухайте, вірніше, почитайте, що хотілося мені сказати у Вас на новосіллі.

Хотілося сказати так:

— Шановний Андрію Григоровичу! Любезна дружино Андрія Григоровича! Дорогі друзі і приятелі Андрія Григоровича! Тут багато пили за новосільців, за їх новий дім. Пили за те, щоб цей дім ніколи не минали спокій, згода і благодать, щоб завжди він був, як повна чаша. Пили за хазяїна дому, за його вміння строїти, як казав Галушка, свою цвітущую жизнь, від душі бажали йому нових успіхів. Даруйте, але я не можу цього зробити. Не можу тому, що на будівництво особняка та будівель при ньому Ви, шановний Андрію Григоровичу, хапонули цілий вагон артільного лісоматеріалу. Не можу тому, що на будівництво особняка Ви «мобілізували» цілі бригади, а платили за роботу колгоспними трудоднями. Не можу тому, що шановний Андрій Григорович «строїть свою цвітущую жизнь» за рахунок громадської кишені.

Тут багато пили за молоду хазяйку дому — за люб'язну дружину шановного Андрія Григоровича. Цього я також не можу зробити. Не можу тому, що молода хазяйка дому, чи, як прозвали її колгоспники, «головиха», в міру сил своїх і можливостей, допомагає шановному Андрію Григоровичу порушувати Статут сільськогосподарської артілі. Не можу тому, що вона, не маючи нічого спільного з колгоспом, має прикріплений виїзд (пара найкращих, білих-білих, як сніг, колгоспних рисаків, бричка, їздовий) і розпоряджається ним, як власним редикюлем. Бідні білі рисаки скоро почорніють. Каторжні ж обов'язки! Ранком вези «головиху» за 6 кілометрів у Смотрич на роботу. Потім повертайся назад і вози битий день голову. Ввечері знову мчи у Смотрич і привозь додому «головиху». (Не ремствуе лише їздовий. Трудодні, нівроку, йому записуються справно).

Тут їли яблука, пили яблучне вино, милувалися садом, що привільно розкинувся навколо особняка, і приказували: «Ну й садовод наш голова! Виростити такий сад! Викохати такі фрукти!...» Цього я теж не можу зробити. Не можу тому, що це колгоспний сад, колгоспна, громадська власність, безцеремонно привласнена Андрієм Григоровичем. Цей «фрукт» встиг уже неабияк нагріти руки на артільних фруктах. Навіть на Урал відправив вагон на продаж.

Тут слухали радіо й від душі бажали, щоб дім голови завжди звеселяли такі чудесні радіоприймачі. І цього я не можу зробити. Не можу тому, що цей радіоприймач теж колгоспна власність, пошахрайськи привласнена шановним Андрієм Григоровичем.

Тут пили за те, щоб винуватець сьогоднішнього торжества не відав ні смутку, ні печалі, щоб сидів він міцно довгі роки на стільці голови колгоспу, на втіху своїй головисі. І цього я не можу зробити. Не можу тому, що краще буде і для колгоспу, і для колгоспників, коли найближчим часом шановний Андрій Григорович сяде на краєчок стільця в кабінеті прокурора. Сяде і відповість, як винуватець грубого порушення основного закону, за яким живуть, міцніють і розвиваються наші колгоспи, закону, що за нього горою стоять всі чесні колгоспники — Статуту сільськогосподарської артілі.

Такий мій тост, шановний Андрію Григоровичу! Любезна дружино Андрія Григоровича! Дорогі друзі і приятелі Андрія Григоровича!

Бувайте. Привіт від душі і серця!

Од Вашого ПЕРЦЯ.

ЧУЙНІСТЬ НАВИВОРІТ

Мал. С. САМУМА

— А ваш начальник чуйна людина?
— Дуже. Тільки-но почує, що до нього хтось із скаргою йде, миттю зникає.

Ілюстрації В. ГРИГОР'ЄВА

ЛІБРЕТТО КОМІЧНОЇ ОПЕРИ ЛАУРЕАТА СТАЛІНСЬКОЇ ПРЕМІЇ СТЕПАНА ОЛІЯНИКА ЗА ОДНОІМЕННОЮ П'ЄСОЮ ОЛЕКСАНДРА КОРНІЙЧУКА

(ПРОДОВЖЕННЯ. ПОЧАТОК ДИВ. У ЖУРНАЛІ № 8)

Вдалині чути пісню «На городі верба рясна». Пісня наростає і наростає. То молодь іде до клубу. Іде готувати пісні і танці до свята врожаю, що має скоро відбутися. Співаючи на повні груди, молодь виходить на сцену. Побачивши шофера і Галю, всі зупиняються.

КАТЕРИНА:
Добрий день вам!

ВСІ:
Добрий день вам!

(Степан і Галя кланяються).

Олексій підійшов до Степана і зміряв його кілька разів поглядом.

ОЛЕКСІЙ:
Значить, згедзалась машина!
В чому ж діло? Де причина?

КАТЕРИНА (підморгнувши хлопцям і дівчатам, показує пальцем на Галю):
Ось причина!.. Ми вже звикли! - (Махнула рукою).

СТЕПАН (здивовано):
Розшифруйте, прошу вас!

КАТЕРИНА:
Дуже часто мотоцикли
Тут «ламаються» якраз!
(Всі засміялись).

ГАЛЯ (до Катерини сердито):
Не кажи таке нікому!
(До всіх).
Це Степан, шофер з обкому!
(До Катерини).
І жартуєш ти даремно!

ОЛЕКСІЙ (рвучко протяг руку Степанові):
Познайомитись приємно!

За цим Галя знайомить Степана з хлопцями й дівчатами. В жартівливому тоні вона перелічує імена багатьох. Деяким дає влучні характеристики.

ГАЛЯ:
Ну, а це, шофере-брате,
Наші хлопці і дівчата.
Це ось Катя трактористка,
Що, крім того, — ще й артистка.
Комбайнер Олекса Дужий,
Що до Каті... не байдужий!
Це Андрій, а це ось Варка,
Краща дівчина-доярка.
Ось Олена, це Микита,
Ось Гаврило, ось Улита.
Це Омелько, це Марія,
Це в'язальниця Надія.

(Галя підходить до високого кремезного парубка і показує на нього):

Ось Данило при Одарці,
Що стовбичить на пожарці.

(Всі засміялись).

ОЛЕКСІЙ (кидає репліку):
Не дістанеш і плеча —
Виріс сам, як каланча!

ГАЛЯ:
Орачі і комбайнери,
Футболісти і шофери.
Бойові, завзяті всюди..

СТЕПАН:
Одним словом, кращі люди!

Знову полилась пісня. Молодь іде далі, до клубу. Галя взяла мотоцикл, веде на своє подвір'я.

ГАЛЯ:
Ходім, товаришу шофер!
Підкинуть завтра у район,
Відремонтуєш і поїдеш.

(Степан пішов за нею).

Входить з хати Гриць, переліз через тин, співає тихо:
Ой, гаю, гаю, зелен розмаю.
Душа в тривозі, що діять маю.

(Виходить Галя).

ГРИЦЬ:
Галю! Галю!

ГАЛЯ:
Геть з подвір'я!

ГРИЦЬ:
Що це? Зрада? Недовір'я?

ГАЛЯ:
Як ти смів сюди ходити?!
Нащо мелеш про любов?
Ти ж підкрався батька вбити?
Ось для чого ти прийшов.
Що ж! Тягни он дрюк із тину!..

(Повернулась, пішла в хату).

ГРИЦЬ:
Галю! Чуєш... На хвилину!

(Пішов на своє подвір'я).

Виходить старий Часник, взявся за шию, каже:
Ой! Ой! Ой, болить.
Ну, й пом'яв мене Галушка.
Був би, гаспид, задушив.
Врятував мене ти, сину!

ГРИЦЬ:
Вас врятував, та себе загубив.

ЧАСНИК:
Суду злякався, мій сину, чи що?

ГРИЦЬ:
Суд той для мене вже, тату, відбувсь.
Вирок я знаю!.. Він дуже тяжкий!
...Зустрілись вперше з нею ми.

ЧАСНИК:
З ким?

ГРИЦЬ:
...Де шелест трав пахучих,
Де мріють верби над ставком
Серед степів квітучих,
Де срібні трелі солов'я
Так полонили душу...
Невже тебе не стріну я!?

ЧАСНИК:
Кого?

ГРИЦЬ:
О, що я діять мушу?!

ЧАСНИК:
Що верзеш ти? Може випив?
Чи наївся бузини?
Перестань мені страмитись
І «під рифму» не стогни!

ГРИЦЬ:
Хай будуть прокляті навік
Ці ваші сварки за ціну!
Колись за межі рік у рік
Сварились люди, в давнину,
А ви за ціни!..

ЧАСНИК:
Замовчи!
Не в ціні тут зовсім діло,
А в ідеї! Зрозуміло?
В мене думка — йти з народом
У Комуну повним ходом,
А на думці у Галушки —
Їсти б сало і пампушки,
А Галушці тільки б мати
Власну курку біля хати,
Дерти б гроші, пити чарку...
От про що веду я сварку!
Це не вигадка, не казка.
І не вчи мене, будь ласка!

(Виходить Галушка, Галя, Довгоносик).

ГРИЦЬ:
Тату!

ЧАСНИК:
Цить, хлоп'я зелене!
А не згоден — геть од мене!

(Гриць вийшов на вулицю)

ГАЛУШКА:
В неприятеля у лавах
Почалися нелади.
Це приятно...
(До Галі)
Де ж той шофер?

ГАЛЯ (глянула в сад):
Ей, шофере! Йди сюди!

Входить Степан. Галя знайомить його. Галушка і Довгоносик вигукують свої імена, прізвища. Обидва улесливо вертяться біля гостя.

ГАЛУШКА (запрошує до столу):
Прошу сісти. Прошу ближче!
Ми позбавимо невдач,
Підвеземо!..

ДОВГОНОСИК:
Брось, дружище,
Брось журитися, лихач!
Завтра сядемо на «лайбу»
Та й «газнемо» — напролом!..

ГАЛУШКА (до Галі):
Закусить мерщій давай-бо!
Чоловік же за столом!
(До Степана)
Значить, ви — шофер з обкому?
А скажіть — секретаря
Вам возить прийшлось самому,
Откровенно говоря?

(Степан киває ствердно головою, що, мовляв, доводиться).

ГАЛУШКА:
Ви ж ответственна людина!

(Кричить дочці в хату)
Чуєш, Галю, принеси
Того більшого графина.
Та піджар ще ковбаси!

(Галя обзивається з хати: «Добре!»)

ГАЛУШКА (до Степана):
Дуже рад я нашій дружбі,
Інтересно... Значить — з ним!
Скільки ж маєте на службі?

СТЕПАН:
Сот із вісім...

ДОВГОНОСИК:
Плюс калим!

ГАЛУШКА (Довгоносику):
Ну, який же ти, їй-право, нетямущий!
Хто ж таке в присутності верзе?
Кожен думає про жизнь свою цвітущу.
Всяк по-своему дбає. От і все.

(Галя виносить графин, Параска ставить на стіл тарілки).

ГАЛУШКА:
Ну, а це моя Параска!
(Степан кланяється).

ПАРАСКА:
Пригощайтеся, будь ласка!
(Галя йде до хати).

ГАЛУШКА:
Щоб гостили в нас щороку —
От і вип'ємо за те!..

СТЕПАН:
Бачу я, що ви, ніврокy,
Нічогенько живете!

(П'ють, закусують).

(Закінчення першої дії в наступному номері).

Перець

БУВ У ТАРАНА СОБАКА...

У МАЛІЇ Дівиці — великий переполох: у завідувача райлікарні О. В. Тарана зник улюблений собака. Пропажа цуцика була виявлена вночі, і Таран по тривозі підняв на ноги весь обслуговуючий персонал лікарні. Він мобілізував навіть хворих. Розшуки, однак, не дали наслідків.

Чи спав в цю трагічну ніч О. В. Таран — невідомо. На ранок наступного дня він зняв з чергування медсестру т. Гавриленкову і наказав:

— Ось вам службове відрядження. Їдьте! Шукайте! Про наслідки негайно телефонуйте.

Медсестра їздила. Шукала. Побувала в багатьох населених пунктах Чернігівщини. А через тиждень повернулась. Привезла звіт на виплату командировочних і остаточну звістку про те, що собака зник безслідно. Убитий горем О. В. Таран не знаходить собі місця.

А ще кажуть, що собака — вірний друг людини!..

ЗАСТУПНИК МІНІСТРА ВЖИВ ЗАХОДІВ...

ХТО такий І. І. Лапшин?

Хто він такий, правду кажучи, ми довго не знали. І тільки наприкінці минулого року одержали листа, з якого довідалися, що 1) І. І. Лапшин — директор Донецького лісгоспу (Сталінська область); 2) що він перетворив довірений йому лісгосп на власгосп; 3) звільнив лісника т. Кубаря за те, що він не посіяв проса для директора власгоспу; 4) зняв з роботи об'їздчика лісодільниці за те, що той не дав йому — Лапшину — підводи для вивозки городини.

Перець попросив Міністерство лісового господарства перевірити діяльність І. І. Лапшина.

Незабаром редакція одержала таку відповідь:

«По листу про зловживання директора Донецького лісгоспу Лапшина І. І. Міністерство лісового господарства УРСР провело перевірку фактів, більшість яких при перевірці ствердилась.

По відношенню до Лапшина з боку Міністерства лісового господарства УРСР і райкому партії вжиті відповідні заходи.

Заступник міністра лісового господарства УРСР **А. Межжерін».**

Тепер ми не тільки знаємо, хто такий І. І. Лапшин, але — спасибі заступникові міністра — нам стало відомо, що «по відношенню до Лапшина» вжиті «відповідні заходи».

Які?

І. І. Лапшин знятий з посади директора лісгоспу і призначений на ще відповідальніший пост директора лісозахисної станції.

«Відповідні заходи» Міністерства лісового господарства нагадують поведінку того хороброго чоловіка, що з жінкою воювався:

Прости мене, моя мила,
Що ти мене била...

РАЙХАРЧОКОМБІНАТОР

КОЛО млина, коло броду, можливо, саме там, де колись дівчина брала воду, — стоїть тепер колгоспна електростанція.

Електростанція чималенька. Одне лише устаткування коштує 120 тисяч карбованців. Електростанція освітлювала три колгоспи, розташовані довкола села Джугастра, Крижопільського району, Вінницької області.

Довго в хатах колгоспників горіли електролампочки. Аж раптом в одного керівника районного масштабу заздрісно загорілися очі.

— Чия електростанція? — спитав директор Крижопільського райхарчокомбінату т. Лейбман.

— Електростанція наша, — пояснили колгоспники.

— А чий млин, на території якого споруджена електростанція? Наш млин — райхарчокомбінатівський. Брід наш і територія — теж наша, — сказав Лейбман і відключив світло від усіх трьох колгоспів.

В одну мить проковтнув чоловік цілу електростанцію.

Апетит, що й казати, величенький. Навіть для такого райхарчокомбінатора, як Лейбман.

КУДИ ІДЕШ, ЯВТУШЕ?..

— Куди їдеш, Явтуше? — спитали київські автоінспектори, зупинивши автомашину Укрголовсільелектро, яку вів шофер Чухліб.

— Та оце, — бадьоро відповів Явтух — Чухліб, — виїхав забрати дружину головного інженера з театру.

— Але ж у машині три чоловіки й жодної жінки.

— Правильно! — погодився Явтух—Чухліб. — Жодної жінки. Розминулися ми з нею. Так я підхопив трьох пасажирів на Павлівку, по п'ятьорці з носа, щоб не їхати порожнем.

— А куди ти їдеш, Явтуше?..

І виявляється, що шофер управління матеріально-технічного забезпечення Південно-Західного залізничного округу т. Семенюк теж візникує — перевозить пасажирів за відповідний «калим».

Пригоди Явтуха-шофера Головцукру УРСР т. Холоденка викликали навіть цілу переписку між главком і відділом регулювання вуличного руху. Спочатку главк узяв свого шофера під захист від «настирливих» автоінспекторів. Але, коли виявилося, що Холоденко запеклий «калимщик» і в ім'я «калиму» спалив уже не один десяток кілограмів державного бензину, главк відмовився від нього.

Як відомо з пісні, Явтух їхав на базар. Це виявилося після тривалого допиту, вчиненого йому дівчиною, якій дуже хотілося, щоб Явтух і підвіз її, і, навіть, поцілував. Явтух був неговіркий і сором'язливий, і, навіть, на такий «калим», як поцілунок дівчини, він пішов з великою неохотою.

Теперішні Явтухи не рівня пісенному. Їм не шкода ні державних машин, ні державного бензину, їм би тільки погріти руки за рахунок держави. А чому й справді не погріти, коли начальство ніколи не поцікавиться, де зараз машина, ніколи не спитає:

— А куди їдеш, Явтуше?

НЕВДЯЧНИЙ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

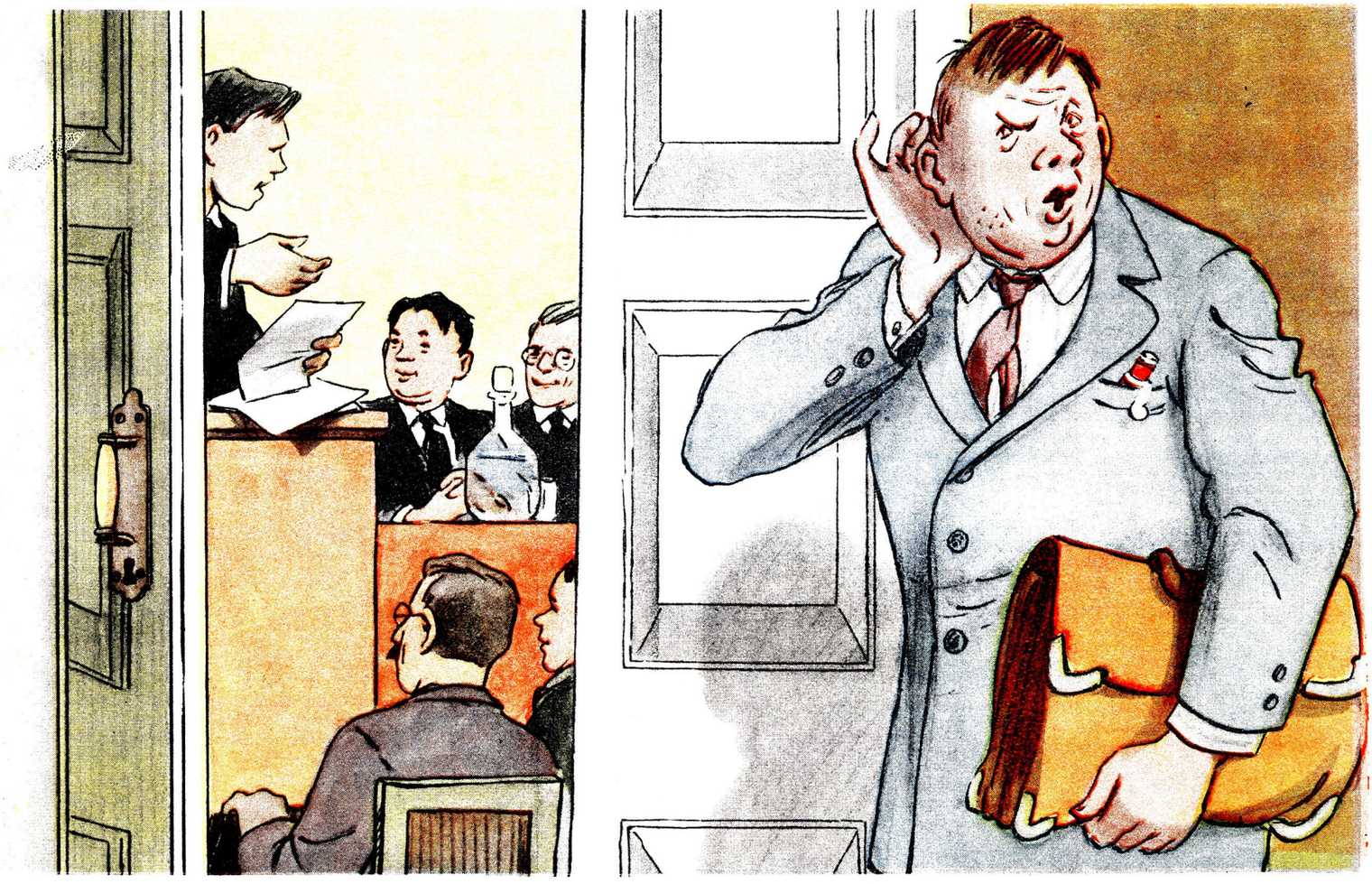

— Який невдячний цей Грищенко! Знаємо один одного десяток років. Підвищив його по службі, його дружині подарунок на іменини зробив, ніколи не критикував, а він прилюдно назвав мене халтурником і кар'єристом!

ВЛАСНОШКУРНИКИ

З допомогою наших шановних читачів-дописувачів виволікаємо за вуха на сонце ще двох власношкурників. Ось вони.

Рошковський

Ви вгадали! Йдеться саме про Олександра Борисовича Рошковського, директора Білоцерківського круп'яного заводу № 10.

Вся Біла Церква знає, що Рошковський не тільки дере крупу. В його міцних руках ще й «бразди правління» двома домашніми господарствами: заводським і... власним.

Ну, заводським господарством Рошковському трохи легше керувати: так чи не так — «сойдет»!.. А власним — тут не проморгай! Вказівка жінки така, що треба його постійно підіймати, розмножувати, відгодовувати.

Відгодовувати, правда, є чим. Власна птахоферма, що нараховує сто голів, ось уже три роки покльовує заводське зерно. Кабанчики теж не в обиді, завод має що і їм у корито підсипати. Головне — організувати догляд за власним господарством!

Та Рошковський і тут не дає маху.

Якщо потрібно, скажімо, одвезти йому на квартиру зарізану курку чи яйця — в директорський кабінет викликається конюх заводу Фролов. Дається наказ. І через десять хвилин кінь, запряжений у бричку, вицокує підковами по білоцерківському шосе... Завод везе «м'ясо-яйцепоставку» директорші!

Потрібно прибрати квартиру директора? Потрібно нагодувати і помити його кабанців? З заводського підсобного господарства, як правило, знімаються свинарки тт. Глущенко і Місецька і направляються на господарство Рошковського.

Недавно свинарка тов. Глущенко насмілилася сказати директорові, що вона не може залишити заводських свиноматок, бо вони саме поросяться мають.

— Це не моє діло, що вони там мають робити! — крикнув Рошковський.

Глущенко пішла. Директорових кабанців вона доглянула. А на заводській свинофермі в той час загинуло дванадцять поросят. (До речі, Рошковський і досі не заплатив за них державі!).

На заводському господарстві захворіла тільна корова. Завгосп т. Куржупов кинувся за ветлікарем. Та його зупинив Рошковський:

— Кинь усе і зараз же вези на бойню мого кабана. Сало доставиш мені додому, а м'ясо в коптильню! Понятно?

Два дні завгосп змушений був коптити м'ясо директорові, а корова тимчасом здохла. (До речі, Рошковський і досі не заплатив за неї державі!.. Більше того, він ще й «винуватого» шукає).

Як працює завод, питаєте? Поскрипує. Як не одну, то другу аварію ліквідує. Зате успішно, за всіма пунктами вказівок директорші, розвивається і не терпить ніяких аварій власне господарство директора Рошковського.

Як бачите, Рошковський не тільки крупу дере. Він, де тільки може, дере з держави для власної наживи, для власної шкури. За те його і звуть у Білій Церкві власношкурником.

Несвіт

Цей власношкурник — загальмував ріст вулиці. Не дивуйтесь, бо так воно і є. Піввулиці заморозив. Прізвище його — Несвіт Іван Сергійович. Посада — голова Мало-Рязанцівської селищної Ради. Лисичанського району, Ворошиловградської області.

Вже давно почали будувати в цьому селищі нову вулицю, що назвали її Садовою. Один бік забудували, вже й люди давно поселились у нові будинки, а другий бік...

А другий — і не починали.

І знаєте чому? Тому, що, коли почнуть забудовувати цей другий бік, тоді Несвіт матиме городу не півгектара, як мав (незаконно) досі, а тільки 0,25 га. Решта за планом має відійти під садиби нових будинків.

От через це і лежать уже 2 роки заяви робітників. Дивиться на ті заяви Несвіт, а перед очима — власний город простилається, а на городі редиска, помідори, картопелька...

— Ні! Жалько городу! — махне рукою Несвіт і заховає заяви ще далі.

Приїздили вже не раз і керівники Лисичанського району в цій справі, а другої половини вулиці все-таки нема. Все впирається в отой город, що загородив шлях будівництву. У власношкурника Несвіта впирається.

Город цей пора розгородити! І Перець доручає це діло голові Лисичанського райвиконкому тов. Розенбергу. Ждемо його відповіді!

О. СТЕПАНЕНКО.

ВИСТАВКА ширпотреба

ЛОЖКА-ЗАДИРКА

Настав, нарешті, час спростувати застаріле уявлення про те, що тільки суха ложка рот дере.

Ложка Софіївського заводу столових приборів (Запорізька область) починає дерти рота саме тоді, як побуває в рідині.

«Купив я 12 ложок, — повідомляє Андрій Андрійович Глущенко (с. Березнеговатське, Новобузького району, Миколаївської області). — Після того, як ложки опинились в борщі, блиск з них наче рукою зняло. По краях утворились задирки, якими дуже легко поранити рот. Через якісь два-три дні блискуче покриття з ложок зовсім зійшло, вони позеленіли».

Софіївські ложки, потрапляючи у страву, облуплюються і зеленіють. Директор Софіївського заводу столових приборів т. Кандій наводнює магазини браком і навіть не червоніє.

ЗГУБНА ЩІТКА

Зуби рекомендується чистити щодня. Ранком і ввечері.

Всіляко вітаючи це правило гігієни, Перець, однак, повинен попередити своїх читачів: не подумайте чистити зуби щіточкою Київського райпромкомбінату № 3 (директор т. Тараховський).

Ця щітка боїться води гарячої і не терпить води холодної.

Ось що пише нам про цю щітку інженер В. Березецький з м. Вінниці:

«Шкода, що цією щіткою не можна ні зуби чистити, ні прочистити директора райпромкомбінату № 3, ані вичистити з цього підприємства халтурників, які нехтують елементарними вимогами споживача».

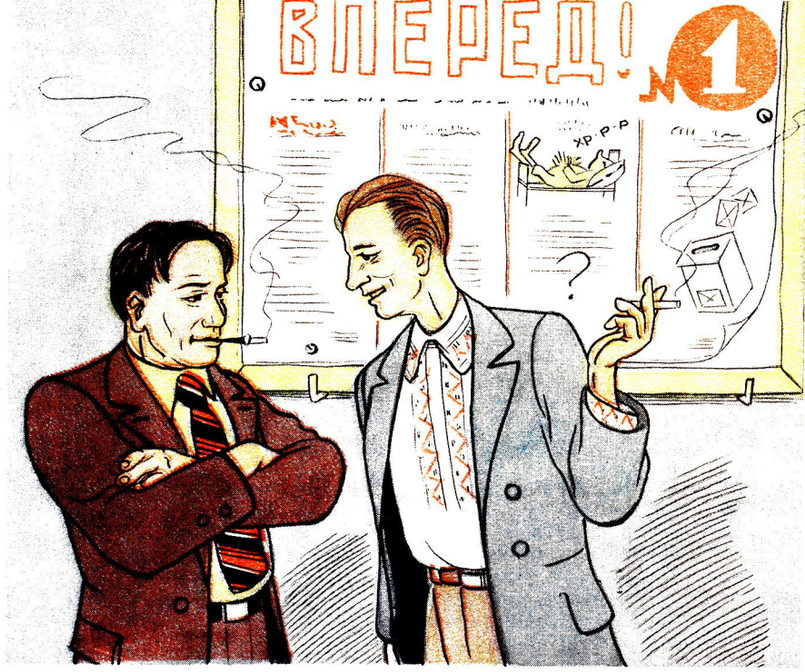

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

КРАЩЕ Б — НАВПАКИ

— За півроку п'ять редколегій змінили, а газета та сама висить.

ЖИТЛО-ВЕТ-ІСТОРІЇ

Деяким районним керівникам Кіровоградщини не до вподоби стали зооветпрацівники. Не шанують вони цієї шановної професії і край! А через це виникають цілі історії...

ПЕРША ІСТОРІЯ

— Я людина культурна, — каже голова Великовисківського райвиконкому т. Чорноіваненко, — і оскільки це так — не хочу, щоб хтось чув, як я лаюсь із своєю дружиною...

А сусіди голови виконкому — ветлікар і ветфельдшер. І от, щоб зберегти свою культурність, голова запропонував виселити з квартир працівників районної ветлікарні. Ветлікаря виселити, правда, не вдалося, а фельдшера таки виселили.

ДРУГА ІСТОРІЯ

— Мені подобається цей будиночок, — сказав секретар Червонокам'янського райкому КП(б)У т. Савинок.

Сказав і зайняв будинок, призначений для працівників райветлікарні...

ТРЕТЯ ІСТОРІЯ

— А мені до вподоби ця квартира, — промовив завідувач райсільгоспвідділу Ново-Миргородського району т. Коломієць.

Промовив і зайняв квартиру фельдшера районної ветлікарні.

І, нарешті, ЧЕТВЕРТА ІСТОРІЯ

— Ось тут було б добре моїй корівці і свинкам! — захоплено вигукнув голова Новгородківського виконкому райради т. Миргородський, кинувши оком на стаціонар райветлікарні.

Вигукнув і перетворив стаціонар на власну тваринницьку ферму. А хворі тварини залишилися без приміщення...

* * *

Такий вигляд має історія про чотири неподобні історії, а незабаром читачі довідаються ще про одну, п'яту — заключну історію. Це, коли скажуть своє слово керівники Кіровоградського обкому КП(б)У та виконкому обласної Ради.

Д. РОМАНЕНКО,
головний ветлікар Кіровоградського обласного управління сільського господарства.

Мал. М. ЛАПТІЯ, робітника Київського м'ясокомбінату.

БРАТИ ПО КРОВІ

Антикнижники

СІМ ДІДІВ

На одній з центральних вулиць Ворошиловграда є магазин з романтичною назвою «Сім дідів». Цей магазин прикрашують сім позолочених голів бородатих дідів—Бахусів, які тримають в зубах краники. З тих кранів точать вино. Діди лукаво посміхаються, від чого і відвідувачам стає весело...

— Ну, — подумали ми, — якщо у Ворошиловграді так уміють торгувати вином, то книжками, мабуть, торгують в десять разів краще.

Але не зробили ми і десяти кроків, як зіткнулися з картинами, що розбили наш рожевий настрій у пух і прах. Ми побачили на базах ворошиловградських книготорговельних організацій масу книг, які ніяк не можуть пробитись до маси читачів.

«ОСАДКИ»

Завідуючий обласною конторою «Союздруку» т. Юр'єв скаржиться, що у нього «осіло» книжок на мільйон карбованців. А як же їм не осісти, коли паки з книжками «Університет на дому» навіть не розпаковували! Так «Університет на дому» перетворили на «Університет на базі».

Скаржиться на «осадки» і керуючий «Облкнигокультторгом» т. Лобзовський. У нього залягло книжок на мільйон карбованців.

«Облкнигокультторг» має у Ворошиловграді магазин «Книга — поштою». Щодня цей магазин одержує від читачів десятки листів, у яких вони просять скоріше, за всяку ціну вислати потрібні їм книги. Замовлення читачів записують у товстий зошит, а в графі «виконання» роблять помітку: «Надіслано листа».

— Якого листа? — здивувалися ми. — Адже у вас просять книгу.

— Ми ж і відповідаємо замовцю, що книги, якої він просить, у магазині нема.

А при перевірці виявилося, що ці книжки лежали в магазині.

Звичайно, книги не лежали б на базах, якби їм дали дорогу в райони. А поки що в області тільки вісім сільських районів мають книжкові магазини. Керівники решти районів воліють за краще писати, а не читати.

Голова виконкому Верхньо-Теплівської райради т. Вовк, наприклад, пише так:

«Виконком Верхньо-Теплівської райради депутатів трудящих повідомляє, що в даний час приміщення для книжкового магазину відсутнє».

Холодно ставляться до культури у Верхньо-Теплівському районі!

У Білокуракино «Облкнигокультторг» все ж таки відкрив свою крамницю в приміщенні, яке до того стояло порожнім. Та не довго білокуракинці читали нові книжки, бо заступник голови облвиконкому т. Токмаков теж написав. Довідавшись, що книжка «прорвалася» у сільський район, він видав наказ: «Книжковий магазин виселити!»

Наказ виконали. Книги пов'язали і, як порушників порядку, витягли з магазину та й звалили у купу.

З такою ж рішучістю Ворошиловградський облвиконком розправився з обласним бібліотечним колектором. Хтось із облвиконкомівських антикнижників розпорядився, щоб бібколектор «ущільнити», бо живе він, мовляв, надто свобідно.

І цей наказ виконали. Тепер у невеличкому приміщенні звалено у купу тисячі томів, і знайти потрібну книжку неможливо. Бібколектор перетворили в «могилу творів невідомого автора». Відома лише адреса «могильників» культури.

Не знаємо, чи сім дідів у облвиконкомі, чи може й більше, піклуються про книжкову торгівлю. Знаємо лише, що у цих, кажучи образно, семи дідів книга залишилась безпритульною.

ВОРОТАРІ

Торгівлю книгами на селі покладено на «Облкоопкультторг». Керівник цієї організації т. Шкляр теж починає свою мову уже відомою нам фразою:

— Література осідає на наших базах. Не беруть райспоживспілки книжок.

І справді.

Між Шкляром і головами райспоживспілок відбувається щось на зразок футбольного матчу. Шкляр удар за ударом посилає книжки в райони, а голови райспоживспілок не пропускають їх у свої ворота.

Одним із непробивних «воротарів» можна назвати голову Ново-Астраханської райспоживспілки т. Водолазкіна. Ще з вересня минулого року лежать на станції Старобільськ книжки, які прийшли на адресу Ново-Астраханської райспоживспілки. Тепер за зберігання книжок треба заплатити більше, ніж вони самі варті.

Непоганим голкіпером виявився і керівник Боково - Антрацитівської райспоживспілки. Він відбив напад таким ударом:

«Боково - Антрацитівська райспоживспілка повідомляє, що одержаний від вас крам по рахункові - фактурі № 147 (книжки) прийнято на схорону. Голова правління — Брахунов».

Завзятий Брахунов навіть не поцікавився узнати, що ж то за література прибула до нього. В самий розпал підготовки до виборів у Верховну Раду Союзу РСР він «прийняв на схорону»... виборчу літературу.

Поки що гра між «Облкоопкультторгом» і райспоживспілками іде «внічию». Але ж від неї програють читачі!

* * *

Є така поговірка: «Скажи мені, як ти просуваєш книгу в маси, і я скажу, хто ти».

Ну, й що можна сказати про людей, яких ми тут згадували?

Самі факти про них сказали: — антикнижники.

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ,
спеціальний кореспондент ПЕРЦЯ.

м. Ворошиловград.

КОНЦЕРТ-ЗАГАДКА

Мал. С. САМУМА

По зовнішньому вигляду актора треба узнати, на скількох концертах він побував протягом вечора?

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Все є в голови колгоспу ім. 13-річчя РСЧА т. Сайка Івана Васильовича. І колгоспна комора. І сало з того кабана, якого він узяв собі на фермі без ваги, а потім уже, через 15 днів, оформив протоколом, як «поросятко». І 300 кг. цукрових і кормових буряків є в Івана Васильовича. Так що його власна корівка не ремствує на харчі, чого не можна сказати про корів колгоспних. І солома є в нього, і сіно понад те, що належить. Він і тепер не забуває про себе — поповнює свої запаси — підвозить з колгоспного току. І, нарешті, хлівець для приятелевої корови є — зимове приміщення птахоферми. А те, що кури взимку мерзли по півтора десятка за день, то це «дрібниця», на яку голова навіть не зважав.

Одного тільки немає в Івана Васильовича Сайка: совісті. Але це вже така річ, якої в колгоспній коморі не візьмеш і протоколом не оформиш.

П. БЕЗРУЧКО,
дільничний зоотехнік.

х. Високий,
Пирятинського району,
Полтавської області.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Минає рік, як Одеська філія «Союзтехрадіо» склала з нашим колгоспом договір на радіофікацію села.

Що за цей рік зроблено?

В хатах колгоспників повішені репродуктори, або, як кажуть монтери, поставлені точки.

З цього почалася і на цьому закінчилася радіофікація нашого села. Одержавши від колгоспу 17.000 карбованців, керуючий Одеською філією «Союзтехрадіо» т. Лебідь на цьому по-

ставив точку: забув і про нас, і про договір, підписаний ним же.

Допоможи, Перче, зрушити з мертвої точки радіофікацію нашого села.

В. СЛЮСАРЕНКО.
В. ПОПКО.

Колгосп «12-річчя Жовтня»,
Первомайського району,
Одеської області.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Не відмов надрукувати на твоїх сторінках нашого звернення до голови президії Української ради товариства «Спартак» т. Орла:

«Вельмишановний т. Орел! Торік Ви запевнили нас, що в м. Глухові буде стадіон. Ваше запевнення за № 3451 свідчило, що «обсяг капвкладень по стадіону т-ва «Спартак» у м. Глухові становить 50 тис. крб., а по фінансуванню 48,5 тис. крб.» Поспішаємо повідомити Вас, т. Орел, що стадіону у нас і досі ще немає і «капвкладень» ваших ми й у вічі не бачили. Беручи до уваги, що історія з будівництвом нашого стадіону тягнеться вже 6 років, ми б просили Вас уточнити раз і назавжди:

Чи можна збудувати стадіон у м. Глухові із пустопорожніх обіцянок, навіть тоді, коли ці обіцянки дає сам голова президії Української ради т-ва «Спартак» т. Орел?»

НАУМЕНКО,
Секретар Глухівського райкому КП(б)У.
Сумська область.

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

Рівно об 11-й годині дня вуличні годинники Києва показують...

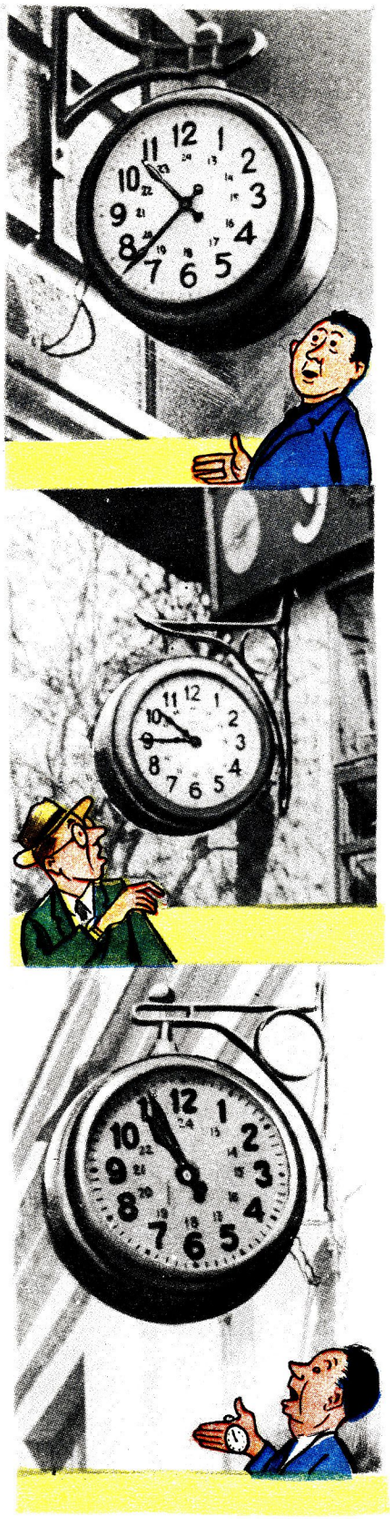

...що виконком міськради часом забуває про культуру міста.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Серед комсомольців нашого району широкою популярністю користується пісня:

Где же та улица.
Где же тот дом?

А співають вони її тому, що ніяк не можуть знайти свого райкому комсомолу. За півроку райком переселяли з одного приміщення в інше шість разів. За шостим разом його поселили на території доломітного комбінату. Навкруги будинку, де міститься райком, стоїть огорожа висотою до трьох метрів. Нехай спробує тепер комсомолець зайти у свій райком. Мимоволі заспіває.

Співає і завідуючий комунальним відділом т. Чаус і все однієї: «Скоро приміщення вам буде». Але комсомольцям уже обридла ця пісенька.

Селище Яма,
Сталінської області.

П. РОМАНЕНКО.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Чув ти про такий сорт хліба, як «козятинський»? Мабуть, не чув, бо в жодному прейскуранті він не значиться.

Зовні цей продукт козятинського хлібозаводу має звичайний, цілком пристойний вигляд. Спечений він (коли це можна назвати печінням) у формах, і навіть скоринка буває присмажена. А під скоринкою можна виявити мокру, липку масу, що своїм смаком нагадує лемішку.

Про цю лемішку вже писала районна газета, та, очевидно, до директора хлібозаводу критика

«не доходить». Він продовжує частувати споживачів своєю липкою продукцією.

Ох, і влипне ж він з нею!..

А. МАКОВЕНКО.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Відомо тобі, що вартість ремонту годинників у деяких майстернях м. Києва визначається не прейскурантом, а натхненням годинникарів? До такого висновку я дійшов після того, як за ремонт заводного ключа до годинника «Победа» з мене вимагали в трьох майстернях по вул. Кірова — 33, 35 та 29 карбованців, а на Костянтинівській — 39 крб.

А мені, Перче, здається, що годинникарі повинні працювати не за «натхненням», а «як годинник».

Ф. ПАЩЕНКО.

●

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

ПЕРЕЦЬ одержав листа про те, що прокурор Віньковецького району (Кам'янець-Подільська область) Козаревич С. І. робить вчинки, негідні працівника органів радянської прокуратури.

Прокуратура УРСР розслідувала цього листа і, як повідомив редакції заступник прокурора республіки т. Глух, **Козаревича знято з роботи та відчислено з органів прокуратури.**

* * *

Колгоспники артілі «Нове життя» (с. Чупахівка, Охтирського району, Сумської області) написали ПЕРЦЮ про зловживання голови правління колгоспу Борисенка.

Сумський обком КП(б)У, розслідувавши листа, повідомив редакції, **що за ряд злочинів Охтирський райком КП(б)У виключив Борисенка з партії, загальні збори колгоспників зняли його з посади голови правління та вирішили притягти до судової відповідальності. Органами прокуратури Борисенка заарештовано.**

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31, 4-65-56. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 9 (188). (на украинском языке). Підписано до друку 28.IV. 1950 р. Формат 70×105 см. 1 друк. арк.

БФ 01617. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 1850. Тираж 50.000 прим.

У колгоспах Ворошиловградської області розбазарюють поросят. Наприклад: голова артілі «П'ятирічка» (В.-Тарасівська сільрада, Олександрівського району) Михно Ф. Я., зав. тваринництва Берман Г. А. та рахівник Данилов М. А. самовільно взяли з свиноферми по поросяті. Цих порушників Статуту сільгоспартілі не притягнуто до відповідальності.

(З листа до редакції).

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

КРИЧУЩИЙ ФАКТ

— Рятуйте! Без ножа ріжуть!